

Háromesztendő kislány. Mélyen elmerülve ül zsámolyán egy sarokban.

– Mi lelt, baba? Miért ülsz ilyen komolyan? Mire gondolsz? – faggatják.

– Várj csak, hagyj békén – mondja. – Bújócskát játszok. Eldugtam a babámat, s most várok, amíg elfelejtem, hogy hová dugtam. Ha már elfelejtetem, akkor megkeresem.

Mennyire bevilágít a gyermeki lélek működésébe ez a kis játék. A képzelet megváltoztatja a valóság képét.

1933. december 22., péntek, 7. old.

Tél

Ketten szemközt haladnak egymás felé a járdaszegélyen. Egyik nyurga, tizenhét-tizennyolc éves fiatalember, mélyen szemébe húzott kalappal, másik csinos tizennégy-tizenöt éves leányka, félre csapott svájci-sapkában, nyakát verdeső barna fürtökkel.

Az aszfaltos járdaszegély keskeny. Egy ember is csak úgy mehet rajta, ha egyik lábát mindig a másik elé rakja.

Valamelyiküknek ki kell térnie.

Csakhogy úgy látszik, valami zavar támadt, mert mindketten makacsul megállnak egymással szemközt, s egyik sem hajlandó engedni.

Kamaszos babonáságból lépegetnek pont a járdaszegélyen, s mindketten azt hiszik, baj történnék, ha a kitézőtt útvonalat akár csak egy lépéssel is megbolygatnák.

Pár pillanatig farkasszemet néznek egymással, majd a kislány – aki hamarabb megérezte a helyzet fonákságát – egyik lábával kilépett, s helyet akart cserélni a fiúval. Lépés közben azonban egyensúlyát veszítette, imbolygott, ellenfelébe kapaszkodott, s egy pillanat múlva mindketten a kocsit szélén fölhalmozott hatalmas hóbuckában kapálóztak.

A fiú vérvörös arccal mászott kifelé. Szégyellte magát. A lány arca is lángvörös volt, de vidáman nevetett.

Föltápaszkodtak, majd ki-ki folytatta útját helyet cserélve – most már zavartalanul – tovább a járdaszegélyen.

•

Fehér a világ.

Egyszerre egyik hóhalom mögül fiatal cigányasszony bukkan elő. Tűzvörös, ráncolt bő szoknya libeg rajta. Fején vörös selyemkendő fényeskedik, izzó vörös a köténye, vérvörös a derékkötő nagykendője, piros láng lobban fekete szeméből, barna-piros arcbőréből.

Ámulva nézzük. Csupa láng és tűz és izzás a hideg fehérségben.

Maga a tűzvarázs.

•

Kisfiú áll meg a gesztenyesütő üst előtt. Topog, fázik. Kötött pamutkesztyűbe bújtatott, zsibbadt ujjacskái közt egy tízfillérest szorongat. Orrocskája piros. Szeme sóvár örömmel mered a meleg csemegére.

– Kérek tíz fillérért gesztenyét – harsogja.

A gesztenyesütő néni már szedegeti is kormos ujjával a szeneshajú, édes gesztenyéket a rózsaszín papírzacskóba. Ebben a pillanatban azonban a fiúcska dermedt ujjai közül kipottyan a tízfilléres, beleesik egyenesen a magas, puha hóba. A gyerek utána kap, fúrja, kotorja a havat, de hiába. A pénzdarab egyre mélyebbre süpped. Amíg a hó el nem olvad, azt a tízfillérest ugyan elő nem kaparja senki. De hol lesz már akkorra a gesztenyesütő üst s a gesztenye?

A gyerek szája elgörbül. Szemébe két fényes könnycsepp szökken. Hiába vigasztaljuk. Hiába akarunk gesztenyét venni neki. Ránk se hederít. Összeszorított szájjal, makacsul, sértődötten áll odább.

Nagyon megharagudott a hóra.

-i.

1933. december 28., csütörtök, 7. old.